

Uč se, hochu, moudrým býti – nebo bití?

Na vysoké škole jsem učil více než 55 roků s různými přestávkami, ale vše se tolik mění k horšímu. Jen nevím, je-li to mým oborem nebo věkem nebo změnou priorit. Mám hory dokladů, že se průměrná vědomost současných mediků zhoršuje a že jen vzácně narazíte v posledním semestru na jedince, většinou **jedinku**, schopnou odpovědět na otázku co je lysosom nebo jak probíhá rýhování vajíčka. Důvody jsou dobře známé z praxe: udělám zkoušku a již na schodech ústavu začnu zapomínat dráhu desátého nervu nebo hrubé detaily srdeční akce.

Protože jsem díky komunistické straně mohl poznat krásy lékařské práce na periferii medicínského oboru – v tomto případě dermatologie a venerologie – musím se přiznat, že i v běžné ordinaci jsou průměrné vědomosti medicíny nepříliš dobré. To se pak promítá i do péče o pacienta a o jeho dobrou diagnózu. Nejvíce mě však mrzí, že je to stále horší a horší. Měl jsem možnost srovnávat naše dermatology s dermatology německými, anglickými a americkými. Samozřejmě, že to nelze paušalizovat, ale naši by se umístili někde na předposledním místě. A takovou pozici by si ještě zajistili nějakými známostmi. Je to dosti smutná bilance a výhled do budoucnosti nic lepšího neslibuje. Ještě na podzim jsem se zděsil nevědomostmi mediků v posledním ročníku, tedy chvíli před samotnou praxí. Mitochondrie – **neznámý pojem**, druhy ultrafialového světla – **něco jsem zaslechl** atd. Smutný výčet a ještě smutnější je názor okolí, které nejen neznalost omlouvá, ale dokonce obraňuje ve snaze neobtěžovat.

Kde hledat příčiny takového ponížení medicíny. Je to především doškolení, které jakoby ochabovalo ve svém ještě nedávném úsilí a je likvidována motivace. Bylo mi před několika lety přímo řečeno, že moje doškolovací prezentace jsou příliš vědecké, a proto, že nebudu zván na další firemní podniky. Šel jsem ihned do sebe a pečlivě jsem kritizovanou prezentaci prošel. Zjistil jsem, že je to v podstatě přednáška pro 3. ročník univerzitních posluchačů, aktualizovaná podle současné literatury. Právě to mě přivedlo k napsání této kritické statě, k jakémusi ještě snesitelnému bubnování na poplach. Ono se nic jiného dělat nedá, při našich tak rozkvetlých osobních právech je třeba rozmyslet se nad každou větíčkou, veřejně pronesenou. Člověka utěšuje a současně posiluje vědomí, že takto ad absurdum hnaná svoboda může skončit opět v absolutizmu, jako již tolikráte ve světových i našich dějinách. Možná, že po tomto článku na mne zanevře další, dosud zlobou neposkrvrněná část dermatologického obyvatelstva a budu mít utrum – bingo.

prof. MUDr. Pavel Barták, CSc.

prof. MUDr. Pavel Barták, CSc.

GHC Praha
 Krakovská 8, 110 00 Praha
 prof.bartak@gmail.com
